

บันทึก

เรื่อง ส่วนราชการซึ่งมีหน้าที่วินิจฉัยว่าของใดอยู่ในข่ายควบคุมการนำเข้า  
ในราชอาณาจักรตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ (ประกาศกระทรวงพาณิชย์  
เรื่องการนำสินค้าเข้ามาในราชอาณาจักร (ฉบับที่ ๘๖) พ.ศ. ๒๕๒๑  
ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมการส่งออกนอกและการนำเข้า  
ในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง พุทธศักราช ๒๔๘๒)

กระทรวงการคลังได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ กค ๐๖๑๖/๑๕๓๗ ลงวันที่ ๑๔  
มกราคม ๒๕๒๘ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า กระทรวงพาณิชย์ได้ออกประกาศ  
กระทรวงพาณิชย์ เรื่อง การนำสินค้าเข้ามาในราชอาณาจักร (ฉบับที่ ๘๖) พ.ศ. ๒๕๒๑ กำหนดให้  
ของตามพิกัดอัตราศุลกากรประเภทที่ ๘๗.๐๒ เฉพาะรถยนต์นั่งรวมทั้งรถยนต์แข่ง เป็นสินค้าที่  
ต้องขอรับหนังสืออนุญาตในการนำเข้าในราชอาณาจักรจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์  
หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ ต่อมาปรากฏว่าได้มีผู้นำรถยนต์เข้า  
มาในราชอาณาจักร โดยกระทรวงพาณิชย์เห็นว่า ตามแค็ตตาล็อกเป็นรถแวนซึ่งไม่อยู่ในข่าย  
ควบคุมการนำเข้าในราชอาณาจักรตามประกาศดังกล่าวข้างต้น แต่กรมศุลกากรเห็นว่า ตาม  
ความเห็นของกระทรวงพาณิชย์ที่ว่าตามแค็ตตาล็อกเป็นรถแวนนั้นอาจเป็นปัญหา กล่าวคือ  
ประการแรกเมื่อคำนึงถึงความรัดกุมในด้านคดีเกี่ยวกับการนำเข้าของต้องจำกัดเข้ามาใน  
ราชอาณาจักรโดยมิได้รับอนุญาต โดยกรมศุลกากรจำเป็นต้องทราบตามสภาพอันแท้จริงของ  
รถยนต์ที่นำเข้ารายนี้อยู่ในข่ายควบคุมหรือไม่ กระทรวงพาณิชย์ในฐานะเป็นหน่วยราชการผู้ออก  
ประกาศควบคุมการนำเข้า ควรเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาดปัญหาตามอำนาจหน้าที่ในกรณีที่กรมศุลกากร  
เห็นว่ามีปัญหา และในประการที่สอง หากคำนึงถึงเจตนารมณ์ของการควบคุมการนำเข้าซึ่ง  
รถยนต์อันเกี่ยวกับการคุ้มครองอุตสาหกรรมภายในประเทศ กระทรวงพาณิชย์ซึ่งเป็น ผู้ออก  
ประกาศการควบคุมควรต้องทราบว่า รถยนต์ตามสภาพที่นำเข้าจริงรายนี้ เป็นของที่อยู่ในข่าย  
ควบคุมการนำเข้าตามความมุ่งหมายของกระทรวงพาณิชย์หรือไม่ เพราะกรมศุลกากรเป็นเพียงผู้  
ปฏิบัติเท่านั้น และถ้ากระทรวงพาณิชย์ผู้ออกประกาศไม่ได้วินิจฉัยปัญหาให้กรมศุลกากรปฏิบัติ  
ทราบโดยแน่ชัด กรมศุลกากรจะปฏิบัติอย่างไร ในเรื่องนี้กระทรวงการคลังได้หารือกับกระทรวง  
พาณิชย์แล้วยังไม่อาจตกลงหาข้อยุติในปัญหาดังกล่าวข้างต้นได้

กระทรวงการคลังจึงขอหารือว่า ส่วนราชการใดระหว่างกระทรวงพาณิชย์และ  
กรมศุลกากร จะเป็นผู้มีหน้าที่วินิจฉัยปัญหาดังกล่าว

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๑) ได้พิจารณาข้อ  
หารือของกระทรวงการคลังและบทกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ประกอบกับเอกสารหลักฐานต่าง ๆ และ  
คำชี้แจงข้อเท็จจริงจากผู้แทนกระทรวงการคลัง (สำนักงานปลัดกระทรวงการคลัง และกรม

ศุลกากร) และผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ (สำนักงานปลัดกระทรวงพาณิชย์และกรมการค้าต่างประเทศ) แล้ว ปรากฏข้อเท็จจริง ดังนี้

๑. ตามพระราชกฤษฎีกาควบคุมการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๔๙๖ ซึ่งตราขึ้นตามมาตรา ๓<sup>๑</sup> แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการส่งออกป็นอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง พุทธศักราช ๒๔๘๒<sup>๒</sup> ได้บัญญัติห้ามมิให้นำสินค้าในบัญชีต่อท้ายพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวเข้ามาในราชอาณาจักร เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ (กระทรวงเศรษฐกิจในขณะนั้น) หรือผู้ได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ และในลำดับที่ ๓๐ ตามบัญชีต่อท้ายพระราชกฤษฎีกา ได้กำหนดให้ “ยวดยานต่าง ๆ” เป็นสินค้าที่ควบคุมการนำเข้า

๒. ต่อมารัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ได้ออกประกาศกระทรวงพาณิชย์ ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๔๙๘ ผ่อนผันให้มีการนำสินค้าตามพระราชกฤษฎีกาควบคุมการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๔๙๖ เข้ามาในราชอาณาจักรได้โดยไม่ต้องขออนุญาต เว้นแต่เป็นสินค้าที่ระบุไว้ในประกาศฉบับนั้น และต่อมาได้มีประกาศกระทรวงพาณิชย์ในเรื่องเดียวกันแก้ไขรายการสินค้าที่ต้องขออนุญาตนำเข้าตามมาอีกหลายฉบับ สำหรับสินค้าประเภทรถยนต์นั้น ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๐ ได้มีการผ่อนผันให้นำเข้าได้โดยไม่ต้องขออนุญาต การควบคุมการนำเข้าจำกัดเพียงบางประเภท ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการควบคุมการนำเข้ารถยนต์ประเภทใช้แล้วเข้ามาในราชอาณาจักร

๓. ประกาศกระทรวงพาณิชย์ เรื่อง การนำสินค้าเข้ามาในราชอาณาจักร (ฉบับที่ ๘๖) พ.ศ. ๒๕๒๑ ที่เป็นปัญหาตามข้อหาหรือของกระทรวงการคลังนั้น เป็นประกาศที่กำหนดรายชื่อสินค้าที่ต้องขออนุญาตนำเข้าเช่นกัน โดยในบัญชีท้ายประกาศกระทรวงพาณิชย์ได้ระบุในรายการที่ ๑๖ ให้ “เฉพาะรถยนต์นั่งรวมทั้งรถยนต์แข่ง” เป็นสินค้าที่ต้องขออนุญาตนำเข้า และในการระบุรายการสินค้าควบคุมการนำเข้าได้ระบุด้วยว่าเป็นสินค้าในพิกัดอัตราอากรขาเข้าประเภทใด โดยในรายการรถยนต์นั่งรวมทั้งรถยนต์แข่ง ได้ระบุเป็นสินค้าในพิกัดอัตราอากรขาเข้าประเภทที่ ๘๗.๐๒

๔. ตามพิกัดอัตราอากรแนบท้ายพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ.

<sup>๑</sup>มาตรา ๓ เพื่อเหตุแห่งความมั่นคงสาธารณะ สาธารณสุข และสาธารณประโยชน์อื่นใด ให้มีการควบคุมสินค้าบางอย่างซึ่งจะส่งออกป็นอกหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรได้

สินค้าอันจะตกอยู่ในข่ายแห่งความควบคุมตามความในวรรคก่อนการอนุญาตให้ส่งออกป็นอกหรือนำเข้ามา การกำหนดจำนวนหรือน้ำหนัก ในการส่งออกป็นอกหรือนำเข้ามา และการห้ามมิให้ส่งออกป็นอกหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าเหล่านั้นให้กำหนดขึ้นโดยพระราชกฤษฎีกา

<sup>๒</sup>พระราชบัญญัติควบคุมการส่งออกป็นอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง พุทธศักราช ๒๔๘๒ ได้ถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติการส่งออกป็นอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า พ.ศ. ๒๕๒๒ แต่พระราชกฤษฎีกาซึ่งตราขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้ยังคงมีผลใช้บังคับต่อไปโดยผลของมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติการส่งออกป็นอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า พ.ศ. ๒๕๒๒

๒๕๐๓ ประเภทที่ ๘๗.๐๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร (ฉบับที่ ๒๑) พ.ศ. ๒๕๑๑ ได้กำหนดในช่องรายการว่า “รถยนต์สำหรับบุคคลและสำหรับขนส่งของหรือวัสดุ รวมทั้งรถยนต์แข่ง (สปอร์ตมอเตอร์ เวกีเคิล) นอกจากชนิดที่ระบุไว้ในประเภทที่ ๘๗.๐๙

ก. รถบรรทุกคนใช้ที่ใช้สำหรับส่วนราชการ โรงพยาบาล หรือองค์การสาธารณกุศล ซึ่งพิสูจน์ให้เป็นที่พอใจอธิบดีกรมศุลกากรและมีจำนวนพอสมควรแก่กิจการนั้น ๆ

ข. แอสซีสต์ของรถยนต์ที่มีเครื่องยนต์ติดตั้งพร้อมด้วยแค็บรถที่ทำเฉพาะเพื่อบรรทุกคนโดยสารและมีที่นั่งตั้งแต่สามสิบที่นั่งขึ้นไป รถบรรทุกชนิดธรรมดา รถบรรทุกชนิดพิเศษ เช่น รถบรรทุกน้ำ รถบรรทุกน้ำมัน รถบรรทุกขยะ รถบรรทุกที่ยกเทได้ รวมทั้งรถที่มีลักษณะคล้ายกับรถดังกล่าวข้างต้น

(๑) ส่วนประกอบและอุปกรณ์ประกอบที่นำเข้ามาเพื่อประกอบเป็นยานบกตามประเภทนี้ภายในประเทศ

(๒) อื่น ๆ

ค. รถบรรทุกชนิดแวนและชนิดพิคอัพ รถนั่งแบบจี๊ปทั้งชนิดหลังคาอ่อนและหลังคาแข็ง รวมทั้งชนิดสเตชันแวกอนและรถที่มีลักษณะคล้ายกับรถดังกล่าวข้างต้น

(๑) ส่วนประกอบและอุปกรณ์ประกอบที่นำเข้ามาเพื่อประกอบเป็นยานบกตามประเภทนี้ภายในประเทศ

(๒) อื่น ๆ

ง. อื่น ๆ

(๑) ส่วนประกอบและอุปกรณ์ประกอบที่นำเข้ามาเพื่อประกอบเป็นยานบกตามประเภทนี้ภายในประเทศ

(๒) อื่น ๆ

๕. เมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๒๖ บริษัทพระนครยนตรการ จำกัด ได้นำสินค้ารถยนต์จำนวน ๒๕ คัน เข้ามาในราชอาณาจักรโดยเรือ TRONO ตามใบขนสินค้าขาเข้าเลขที่ ๑๐๖-๖๐๗๒๙ โดยผู้นำเข้าได้สำแดงชนิดของในใบขนสินค้าขาเข้าเป็นรถแวนที่บตอนเดียว ๒ ที่นั่ง (“DAIHUTSU” CHARADE BLIND VAN DIESEL MODEL: G-๓๐ V-DMDE) ชำระอากรในพิกัดที่ ๘๗.๐๒ ค. (๒) อัตราอากร ๑๖๕% อัตราภาษีการค้า ๗% แต่เจ้าหน้าที่กรมศุลกากรได้ตรวจพบของจริงเป็นรถยนต์ “DAIHUTSU” CHARADE DIESEL MODEL: D-๓๐ RV-DMD ลักษณะตามที่ตรวจพบไม่จัดเป็นรถแวนตามคำวินิจฉัยพิกัดอัตราศุลกากรที่ ๘๙/๒๕๑๖ แต่เป็นรถยนต์ตามพิกัดประเภทที่ ๘๗.๐๒ ง. (๒) อัตราอากร ๑๖๕% อัตราภาษีการค้า ๔๐% และเป็นของควบคุมการนำเข้าตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ เรื่อง การนำสินค้าเข้ามาในราชอาณาจักร (ฉบับที่ ๘๖) พ.ศ.๒๕๒๑ กรมศุลกากรจึงขอให้กรมการค้าต่างประเทศส่งเจ้าหน้าที่ไปตรวจสอบว่า รถยนต์ดังกล่าวจะอยู่ในข่ายควบคุมตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ (ฉบับที่ ๘๖) พ.ศ.๒๕๒๑ หรือไม่ ซึ่งกระทรวงพาณิชย์ได้ส่งเจ้าหน้าที่ไปตรวจสอบแล้วได้แจ้งต่อกรมศุลกากรว่า ประกาศกระทรวงพาณิชย์ (ฉบับที่ ๘๖) ควบคุมเฉพาะรถยนต์นั่งรวมทั้งรถยนต์แข่ง สำหรับรถ DAIHUTSU CHARADE ดังกล่าวนี้นี้

เจ้าหน้าที่กรมการค้าต่างประเทศเห็นว่า สภาพของรถที่นำเข้ามามีสภาพที่คล้ายคลึงกับแค็ตตาล็อกของบริษัทพระนครยนตรการ จำกัด ได้นำไปแสดงต่อกระทรวงพาณิชย์ และตามแค็ตตาล็อกที่นำไปแสดง รถยนต์ดังกล่าวเป็นรถแวนซึ่งไม่อยู่ในข่ายควบคุมการนำเข้า แต่สภาพของรถที่ได้นำเข้ามาจะอยู่ในสภาพรถแวนหรือรถยนต์นั่งเก๋งเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงสภาพของรถดังกล่าว อยู่ในอำนาจหน้าที่ของกรมศุลกากรที่จะพิจารณา ถ้ากรมศุลกากรเห็นว่ารถดังกล่าวไม่จัดเป็นรถแวน แต่เป็นรถยนต์นั่งตามพิกัดประเภทที่ ๘๗.๐๒ (ง) ซึ่งอยู่ในข่ายควบคุมตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ (ฉบับที่ ๘๖) พ.ศ. ๒๕๒๑ แล้ว กระทรวงพาณิชย์ก็ไม่มีนโยบายผ่อนผันให้นำเข้า

๖. กรมศุลกากรเห็นว่าคำตอบของกรมการค้าต่างประเทศไม่ชัดเจนว่า

รถยนต์ที่นำเข้ามาอยู่ในข่ายควบคุมการนำเข้าตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ (ฉบับที่ ๘๖) พ.ศ. ๒๕๒๑ หรือไม่ จึงได้มีหนังสือขอทบทวนไปหลายครั้ง แต่กรมการค้าต่างประเทศก็ได้ยืนยันคำตอบเดิม ในครั้งสุดท้ายกระทรวงการคลังจึงได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๖๐๕/๕๗๑๔๔ ลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๗ ไปยังกระทรวงพาณิชย์ ขอความร่วมมือให้กระทรวงพาณิชย์ในฐานะหน่วยราชการที่มีอำนาจหน้าที่วินิจฉัยว่า รถยนต์ DAIHATSU CHARADE ตามสภาพที่นำเข้ารายนี้ ถือเป็นรถยนต์นั่งอันอยู่ในข่ายควบคุมการนำเข้าตามนัยประกาศกระทรวงพาณิชย์ (ฉบับที่ ๘๖) พ.ศ. ๒๕๒๑ หรือไม่ ซึ่งกระทรวงพาณิชย์ก็ได้มีหนังสือด่วนมาก ที่ พณ ๐๓๐๕/๘๑๙๔ ลงวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๒๗ ตอบข้อหารือว่า กระทรวงพาณิชย์เห็นว่า รถยนต์ดังกล่าวตามสภาพในขณะที่นำเข้ามามีลักษณะเป็นรถแวนที่บเหมือนกับแค็ตตาล็อกของบริษัท ฯ เคยหารือกับกรมการค้าต่างประเทศ แต่หากกรมศุลกากรวินิจฉัยว่าเป็นรถยนต์นั่งตามพิกัดประเภทที่ ๘๗.๐๒ ง (๒) ซึ่งอยู่ในข่ายควบคุมการนำเข้าตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ (ฉบับที่ ๘๖) พ.ศ. ๒๕๒๑ ตามที่เคยวินิจฉัยไว้แล้ว กระทรวงพาณิชย์ก็ไม่มีนโยบายผ่อนผันให้นำเข้า

กระทรวงการคลังพิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีอาจมีปัญหาเนื่องจากการในด้านการคดีเกี่ยวกับการนำของต้องกำกัดเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตกรมศุลกากรจำต้องทราบ ว่าตามสภาพอันแท้จริงของรถยนต์ที่นำเข้ารายนี้อยู่ในข่ายควบคุมหรือไม่ กระทรวงพาณิชย์ในฐานะหน่วยราชการผู้ออกประกาศควบคุมการนำเข้าควรเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาดปัญหาตามอำนาจหน้าที่ในกรณีที่กรมศุลกากรเห็นว่ามีปัญหา จึงเสนอเรื่องหารือคณะกรรมการกฤษฎีกาในประเด็นว่า ส่วนราชการใดระหว่างกระทรวงพาณิชย์และกรมศุลกากรจะเป็นผู้วินิจฉัยว่า รถยนต์ที่เป็นปัญหารายนี้จะอยู่ในข่ายควบคุมการนำเข้าตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ (ฉบับที่ ๘๖) พ.ศ. ๒๕๒๑ หรือไม่

จากข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมายคณะที่ ๑) เห็นว่า เมื่อพิจารณาบทบัญญัติของพระราชบัญญัติควบคุมการส่งออกป็นนอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง พุทธศักราช ๒๔๘๒ ซึ่งเป็นกฎหมายแม่บทของพระราชกฤษฎีกาควบคุมการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๔๙๖ จะเห็นได้ว่า เหตุผลในการควบคุมการนำเข้าหรือส่งออกซึ่งสินค้าบางอย่งนั้น ก็เพื่อประโยชน์แห่ง

ความมั่นคงสาธารณะ สาธารณสุข และสาธารณประโยชน์อื่นใด โดยมาตรา ๔<sup>๓</sup> แห่งกฎหมายดังกล่าว กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์เป็นผู้ดำเนินการควบคุมการส่งออกไปและการนำเข้ามาซึ่งสินค้าที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้เป็นสินค้าที่ถูกควบคุมการนำเข้าหรือส่งออก (ปัจจุบันการกำหนดห้ามนำเข้าหรือส่งออกกระทำโดยประกาศกระทรวงพาณิชย์) ส่วนกระทรวงการคลังมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายนี้ในการตรวจตราดูแลไม่ให้มีการลักลอบนำสินค้าที่ถูกควบคุมผ่านเข้ามาในหรือออกไปนอกราชอาณาจักร โดยไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ในฐานะที่เป็นส่วนราชการที่รักษาการตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

ตามมาตรา ๓<sup>๔</sup> แห่งพระราชกฤษฎีกาควบคุมการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๔๙๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกฤษฎีกาควบคุมการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๑๘ ได้กำหนดให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ที่จะอนุญาตให้มีการนำสินค้าที่ถูกควบคุมการนำเข้า (ตามที่ระบุในบัญชีต่อท้าย) เข้ามาในราชอาณาจักรได้ โดยมีเหตุผลในการตราพระราชกฤษฎีกาปรากฏในคำแถลงการณ์ท้ายพระราชกฤษฎีกาว่า เพื่อความมั่นคงและเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ รัฐบาลจำเป็นต้องตัดรายจ่ายเกี่ยวกับการสั่งซื้อสินค้าจากต่างประเทศโดยเฉพาะสินค้าที่ไม่จำเป็นเพื่อจัดให้มีการสั่งซื้อสินค้าจากต่างประเทศได้เป็นไปในรูปแบบที่เหมาะสม จึงต้องควบคุมการนำเข้าสินค้าบางประเภท และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ก็ได้อาศัยอำนาจตามมาตรานี้ ออกประกาศกระทรวงพาณิชย์ผ่อนผันเป็นการทั่วไปให้มีการนำสินค้าประเภทที่ระบุเป็นสินค้าควบคุมเข้ามาในราชอาณาจักรได้โดยไม่ต้องขออนุญาต เว้นแต่สินค้าที่ระบุไว้ในประกาศกระทรวงพาณิชย์นั้น ๆ

เห็นได้ว่า การพิจารณาว่าสินค้าใดควรเป็นสินค้าที่ต้องควบคุมการนำเข้าหรือส่งออก เป็นเรื่องที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของกระทรวงพาณิชย์ และประกาศระบุรายชื่อสินค้าที่ต้องขออนุญาตนำเข้าตามปัญหา ก็เป็นประกาศออกโดยกระทรวงพาณิชย์ กระทรวงพาณิชย์จึงเป็นส่วนราชการที่อยู่ในฐานะที่ควรทราบได้ว่า รัฐบาลประสงค์จะควบคุมการนำเข้าสินค้าประเภทใด และถึงแม้ว่าตามบัญชีท้ายประกาศกระทรวงพาณิชย์ เรื่อง การนำสินค้าเข้ามาในราชอาณาจักร (ฉบับที่ ๘๖) พ.ศ. ๒๕๒๑ จะได้อ้างอิงถึงประเภทพิกัดอัตราอากรขาเข้าตามกฎหมายว่าด้วยพิกัด

---

<sup>๓</sup>มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจเป็นผู้ดำเนินการควบคุมการส่งออกไปและการนำเข้ามาซึ่งสินค้าที่ถูกควบคุม

<sup>๔</sup>มาตรา ๓ ห้ามมิให้นำสินค้านี้เข้าในราชอาณาจักร เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ

บทบัญญัติมาตรานี้ไม่กระทบกระเทือน การควบคุมสินค้าที่ได้ควบคุมอยู่แล้วตามพระราชกฤษฎีกาควบคุมการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๙๔ พระราชกฤษฎีกาควบคุมการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๔๙๕ พระราชกฤษฎีกาควบคุมการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๔๙๖ และพระราชกฤษฎีกาควบคุมการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๔๙๖

อัตราศุลกากรด้วยก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาตามรายการในพิกัดอัตราอากรขาเข้าประเภทที่ ๘๗.๐๒ ทำยพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ. ๒๕๐๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร (ฉบับที่ ๒๑) พ.ศ. ๒๕๑๑ แล้ว ปรากฏว่า ถ้อยคำไม่ตรงกับรายการในบัญชีทำยประกาศดังกล่าว ดังนั้น กระทรวงพาณิชย์ซึ่งเป็นส่วนราชการที่รักษาการตามกฎหมาย และเป็นผู้ประกาศระบุรายชื้อสินค้าที่ต้องขออนุญาตนำเข้าหรือส่งออก จึงต้องรับผิดชอบในการกำหนดสินค้าที่ต้องควบคุมการนำเข้าและส่งออกและมีหน้าที่วินิจฉัยว่า ตามสภาพที่นำเข้าของรถยนต์รายนี้ถือเป็นรถยนต์นั่งอันอยู่ในข่ายควบคุมการนำเข้าตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ เรื่อง การนำสินค้าเข้ามาในราชอาณาจักร (ฉบับที่ ๘๖) พ.ศ. ๒๕๒๑ หรือไม่ เพื่อกระทรวงการคลังโดยกรมศุลกากร จะได้รับไปปฏิบัติในเรื่องการควบคุมดูแลการนำเข้าให้ถูกต้องตามอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับกรมศุลกากรต่อไป

(ลงชื่อ) อมร จันทสมบุรณ์

(นายอมร จันทสมบุรณ์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มกราคม ๒๕๒๘